

До **Окружного адміністративного суду міста Києва**
01601, м. Київ, вул. Командарма Каменєва, 8, корпус 1

Позивач: **Підгайний Олег Станіславович**
14000, м. Чернігів, вул. Князя Чорного, буд. 11-А, кв. 23
Засоби зв'язку: м.т.067-993-00-50
Адреса електронної пошти: podgainiy@gmail.com

Відповідач: **Генеральна прокуратура України**
Ідентифікаційний код 00034051
01601, м. Київ, вул. Різницька, 13/15
Тел.: (044) 596-73-55
Адреса електронної пошти: publik@gp.gov.ua

Позивач звільняється від сплати судового збору на підставі п. 6 ч. 1 ст. 5 Закону України «Про судовий збір»

АДМІНІСТРАТИВНИЙ ПОЗОВ

про скасування наказу про звільнення, поновлення на публічній службі, стягнення середнього заробітку за час вимушеного прогулу та зобов'язання Відповідача відкликати відомості

Підгайний Олег Станіславович (далі також – Позивач) з 30.08.2014 обіймав посаду заступника начальника Головного управління міжнародного співробітництва – начальника управління міжнародно-правової допомоги та екстрадиції Генеральної прокуратури України (далі також – заступник начальника Головного управління) відповідно до наказу Генерального прокурора України від 30.08.2014 № 1975-ц.

Закон України «Про очищення влади» (далі також – Закон) 16.10.2014 набув чинності.

Позивачем 17.10.2014 (зарєєстровано в апараті Генерального прокурора України 20.10.2014 за № 01/1-42вн-14) на ім'я Генерального прокурора України подана заява, в якій викладено обґрунтування відсутності підстав для застосування відносно нього заборони, передбаченої ч. 3 ст. 1 Закону.

Натомість, на підставі довідки про результати вивчення особової справи, наказом Генерального прокурора України від 23.10.2014 № 2498-ц Позивача звільнено із займаної посади заступника начальника Головного управління у зв'язку з припиненням трудового договору відповідно до п. 7² ст. 36 Кодексу законів про працю України (далі також – КЗпП України).

Відповідно до п. 7² ч. 1 ст. 36 КЗпП України трудовий договір

припиняється на підставах, передбачених Законом України «Про очищення влади».

З огляду на посади, які Позивач обіймав у період з 25 лютого 2010 року по 22 лютого 2014 року, рішення про застосування щодо нього заборони, передбаченої ч. 3 ст. 1 Закону, прийнято у зв'язку із обійманням Позивачем з 14.10.2011 по 23.03.2014 посади заступника прокурора Чернігівської області відповідно до наказу Генерального прокурора України від 14.10.2011 № 1468к, що відповідає критеріям, визначеним в п. 8 ч. 1 ст. 3 Закону.

Так, в ч. 3 ст. 1 Закону встановлено, що:

«Протягом десяти років з дня набрання чинності цим Законом посади, щодо яких здійснюється очищення влади (люстрація), не можуть обіймати особи, зазначені у частинах першій, другій, четвертій та восьмій статті 3 цього Закону, а також особи, які не подали у строк, визначений цим Законом, заяви, передбачені частиною першою статті 4 цього Закону.»

Згідно п. 8 ч. 1 ст. 3 Закону:

«Заборона, передбачена частиною третьою статті 1 цього Закону, застосовується до осіб, які обіймали сукупно не менше одного року посаду (посади) у період з 25 лютого 2010 року по 22 лютого 2014 року керівника, заступника керівника територіального (регіонального) органу прокуратури України, Служби безпеки України, Міністерства внутрішніх справ України, центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну податкову та/або митну політику, податкової міліції в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі.»

Відповідно до п. 2 Прикінцевих та перехідних положень Закону:

«Встановити, що впродовж десяти днів з дня набрання чинності цим Законом керівник органу (орган), до повноважень якого належить звільнення та/або ініціювання звільнення з посади осіб, до яких застосовується заборона, зазначена в частині третій статті 1 цього Закону, на основі критеріїв, визначених частиною першою статті 3 цього Закону, на підставі відомостей, наявних в особових справах цих осіб:

1) звільняє цих осіб з посад або надсилає керівнику органу (органу), до повноважень якого належить звільнення з посади таких осіб, відповідні документи для їх звільнення не пізніше ніж на 10 робочий день з дня отримання таких документів;

2) інформує Міністерство юстиції України про їх звільнення з посад та надає відповідні відомості про застосування до таких осіб заборони, передбаченої частиною третьою статті 1 цього Закону, для їх оприлюднення на офіційному веб-сайті Міністерства юстиції України та внесення до Єдиного державного реєстру осіб, щодо яких застосовано положення Закону України «Про очищення влади», у порядку та строки, визначені цим Законом».

Позивач не погоджується з рішенням щодо свого звільнення та вважає наказ Генерального прокурора України від 23.10.2014 № 2498-ц незаконним і таким, що підлягає скасуванню, що обґрунтовується наступним.

1. Щодо порушення Конституції України.

Відповідно до ст. 8 Конституції України:

«В Україні визнається і діє принцип верховенства права.

Конституція України має найвищу юридичну силу. Закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй.

Норми Конституції України є нормами прямої дії. Звернення до суду для захисту конституційних прав і свобод людини і громадянина безпосередньо на підставі Конституції України гарантується.»

У ст. 22 Конституції України передбачено, що:

«Права і свободи людини і громадянина, закріплені цією Конституцією, не є вичерпними.

Конституційні права і свободи гарантуються і не можуть бути скасовані.

При прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод».

В ст. 64 Конституції України закріплюється принцип, згідно якого права та свободи людини можуть бути обмежені лише у випадках, встановлених Конституцією:

«Конституційні права і свободи людини і громадянина не можуть бути обмежені, крім випадків, передбачених Конституцією України.

В умовах воєнного або надзвичайного стану можуть встановлюватися окремі обмеження прав і свобод із зазначенням строку дії цих обмежень. Не можуть бути обмежені права і свободи, передбачені статтями 24, 25, 27, 28, 29, 40, 47, 51, 52, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63 цієї Конституції».

Випадки обмеження та звуження змісту і обсягу прав і свобод людини **неодноразово були предметом розгляду Конституційним Судом України**. Так, у рішенні від 22.09.2005 № 5-рп/2005 Конституційний Суд України зазначив:

«Звуження змісту і обсягу прав і свобод є їх обмеженням. У традиційному розумінні діяльності визначальними поняття змісту прав людини є умови і засоби, які становлять можливості людини, необхідні для задоволення потреб її існування та розвитку. Обсяг прав людини – це їх сутнісна властивість, виражена кількісними показниками можливостей людини, які відображені відповідними правами, що не є однорідними і загальними. Загальновизнаним є правило, згідно з яким сутність змісту основного права в жодному разі не може бути порушена».

Також, у рішенні від 09.09.2010 № 19-рп/2010 Конституційний Суд України констатував:

«Проте зміни до КАС України та ЦПК України звузили процесуальні права позивача у справах, пов'язаних із соціальними виплатами, обмеживши його можливості в судовому захисті своїх прав у спорах із суб'єктом владних повноважень, що порушує частину третьої статті 22, частину першу статті 55 Основного Закону України».

Про недопустимість звуження змісту та обсягу прав інакше, ніж за

умови введення надзвичайного стану йдеться і в рішенні Конституційного Суду України від 20.03.2002 № 5-рп/2002:

«Конституційний Суд України вважає, що оскільки для значної кількості громадян України пільги, компенсації і гарантії, право на які передбачене чинним законодавством, є додатком до основних джерел існування, необхідною складовою конституційного права на забезпечення життєвого рівня (стаття 48 Конституції України), який принаймні не може бути нижчим від прожиткового мінімуму, встановленого законом (частина третя статті 46 Конституції України), то звуження змісту та обсягу цього права шляхом прийняття нових законів або внесення змін до чинних законів за статтею 22 Конституції України не допускається. Зупинення його дії можливе за умови введення відповідно до пункту 31 частини першої статті 85 та пункту 19 статті 92 Конституції України надзвичайного стану (стаття 64 Конституції України)».

Аналогічні висновки Конституційного Суду України щодо недопустимості обмеження конституційних прав і свобод людини викладені у рішеннях від 01.12.2004 № 20-рп/2004 та від 18.06.2007 № 4-рп/2007.

З огляду на вищезазначені положення Конституції України і висновки Конституційного Суду України, **не допускається звуження чи обмеження прав і свобод**, інакше ніж у випадках, прямо передбачених Основним Законом України.

У цьому контексті доречним буде звернути увагу на п.п. 1, 2 постанови Пленуму Верховного Суду України від 01.11.1996 «Про застосування Конституції України при здійсненні правосуддя», згідно яких:

«1. Відповідно до ст. 8 Конституції в Україні визнається і діє принцип верховенства права. Конституційні права та свободи людини і громадянина є безпосередньо діючими. Вони визначають цілі і зміст законів та інших нормативно-правових актів, зміст і спрямованість діяльності органів законодавчої та виконавчої влади, органів місцевого самоврядування і забезпечуються захистом правосуддя.»

«2. Оскільки Конституція України, як зазначено в її ст. 8, має найвищу юридичну силу, а її норми є нормами прямої дії, суди при розгляді конкретних справ мають оцінювати зміст будь-якого закону чи іншого нормативно-правового акта з точки зору його відповідності Конституції і в усіх необхідних випадках застосовувати Конституцію як акт прямої дії. Судові рішення мають ґрунтуватись на Конституції, а також на чинному законодавстві, яке не суперечить їй.»

У зв'язку з тим, що наказом Генерального прокурора України, який ґрунтується на Законі, обмежено численні права і свободи Позивача, закріплені в Основному Законі України, що буде детально обґрунтовано далі, тому вказаний наказ видано всупереч Конституції України, а Відповідач мав керуватися ст. 8 Конституції України та застосувати до вказаних правовідносин певні її положення.

1.1. Порушення конституційних прав позивача.

Відповідно до ч. 2 ст. 38 Конституції України:

«Громадяни користуються рівним правом доступу до державної служби, а також до служби в органах місцевого самоврядування».

Згідно ст. 43 Конституції України:

«Кожен має право на працю, що включає можливість заробляти собі на життя працею, яку він вільно обирає або на яку вільно погоджується».

Держава створює умови для повного здійснення громадянами права на працю, гарантує рівні можливості у виборі професії та роду трудової діяльності, реалізовує програми професійно-технічного навчання, підготовки і перепідготовки кадрів відповідно до суспільних потреб.

Громадянам гарантується захист від незаконного звільнення.

Право на своєчасне одержання винагороди за працю захищається законом».

Звільнення Позивача із займаної посади на підставі наказу Відповідача, який обґрунтовано застосуванням ч. 3 ст. 1 та п. 2 Прикінцевих та перехідних положень Закону, безперечно **порушує вищезазначені права на працю та доступу до державної служби**, оскільки Позивача не лише позбавлено роботи на певній посаді, а також щодо нього застосовано заборону обіймати протягом 10 років посади, щодо яких здійснюється очищення влади, а це, фактично, свідчить про те, що Позивач не зможе працювати посадовою та службовою особою будь-якого органу державної влади та місцевого самоврядування.

Слід ще раз приділити увагу, що Конституцією України одним із **фундаментальних принципів дії правової системи в Україні визначено принцип верховенства права**, а також встановлено, що права та свободи можуть бути обмежені виключно у випадках, передбачених Конституцією України, а саме у разі введення воєнного або надзвичайного стану.

Враховуючи те, що **оскаржуваний наказ Відповідача видано не в умовах воєнного чи надзвичайного стану** та у зв'язку з його прийняттям було протиправно допущено обмеження права позивача на працю та доступу до державної служби, тому **наказ про звільнення Позивача є таким, що суперечить положенням Основного Закону України і є протиправним**.

1.2. Порушення конституційних свобод позивача.

Вважаємо за необхідне зазначити, що відповідно до теорії конституційного права України свободами визнається фактична та юридична можливість людини чинити діяння (дію або бездіяльність), робити те і так, що і як особа бажає та вважає за необхідне, безперечно за умови, що при цьому безпідставно і протиправно не обмежуються права інших людей та не заподіюється невинуватим шкода іншим людям чи суспільству взагалі.

Іншими словами науковці відзначають, що свободи людини, визначені в Конституції України, передбачають невтручання держави у їхнє здійснення.

Однак, наказом (рішенням) Відповідача було допущено порушення цілого ряду визначених Конституцією України свобод Позивача, що є неприпустимим з огляду на положення ст.ст. 8, 22, 64 Конституції України.

Так, відповідно до ст. 21 та ч.ч. 1, 2 ст. 24 Конституції України:

«Усі люди є вільні і рівні у своїй гідності та правах. Права і свободи людини є невідчужуваними та непорушними.»

*«Громадяни мають рівні конституційні права і свободи та є **рівними перед законом**.*

*Не може бути привілеїв чи обмежень за ознаками раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, за мовними або **іншими ознаками**.*»

Однак ці положення Конституції України не були враховані Відповідачем при прийнятті оскаржуваного наказу (рішення), оскільки у зв'язку із його виданням обсяг прав Позивача значно зменшився, а також застосовано доволі суттєві обмеження за наявності певної ознаки (займання посади у конкретний період часу), що є недопустимим відповідно до ч. 2 ст. 24 Конституції України.

Слід вказати, що відповідно до ст. 64 Конституції України принцип рівності прав та свобод **не може бути порушено навіть в умовах воєнного або надзвичайного стану**.

Згідно ст. 58 Конституції України:

«Закони та інші нормативно-правові акти не мають зворотної дії в часі, крім випадків, коли вони пом'якшують або скасовують відповідальність особи.

Ніхто не може відповідати за діяння, які на час їх вчинення не визнавалися законом як правопорушення».

В рішенні Конституційного суду України від 09.02.1999 № 1-рп/99 вказано, що дію нормативно-правового акта в часі треба розуміти так, що вона починається з моменту набрання цим актом чинності і припиняється з втратою ним чинності, тобто до події, факту застосовується той закон або інший нормативно-правовий акт, під час дії якого вони настали або мали місце.

Оскільки норми ч. 3 ст. 1 та п. 2 Прикінцевих та Перехідних положень Закону не пом'якшують або скасовують відповідальність особи, а навпаки, запроваджують її, **їх застосування до Позивача, виходячи з наведених приписів Конституції України, є протиправним**.

Також, коли Позивач обіймав посаду заступника прокурора Чернігівської області, не було жодного чинного нормативно-правового акту, який би визначав, що обіймання такої посади є правопорушенням. Таким чином, **Позивач не може нести відповідальність у вигляді заборони, встановленої у ч. 3 ст. 1 Закону, лише на підставі самого факту зайняття ним у минулому посади заступника прокурора Чернігівської області, що саме по собі не містить (і не може містити) складу жодного правопорушення**.

У відповідності до ч. 2 ст. 61 Конституції України:

*«Юридична відповідальність особи має **індивідуальний характер**».*

Звільнивши Позивача із займаної посади, Відповідач, таким чином, всупереч вказаному припису Конституції України, застосував до нього міру колективної відповідальності, яка покладена в основу Закону.

Так, виходячи із системного тлумачення норм Закону України «Про очищення влади», усі особи, які займали посади, визначені у ст. 3 Закону,

автоматично визнаються винуватими у сприянні узурпації влади Президентом України Віктором Януковичем, та підлягають обмеженням, що передбачені Законом.

Зазначене суперечить вимогам Конституції України щодо індивідуальної відповідальності особи.

За таких обставин, Позивача звільнено з посади лише за формальними ознаками, в силу зайняття ним посади у певний період часу. Його вина у сприянні узурпації влади не встановлена, а отже і застосування індивідуальної відповідальності до позивача неможливе.

Згідно ст. 62 Конституції України:

«Особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду.

Ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні злочину.

*Обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на **припущеннях**. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь.*

У разі скасування вироку суду як неправосудного держава відшкодовує матеріальну і моральну шкоду, завдану безпідставним засудженням».

В ч. 2 ст. 1 Закону встановлено, що згаданий конституційний принцип презумпції невинуватості підлягає застосуванню також і при здійсненні очищення влади (люстрації). Тобто, у даному випадку цей кримінально-правовий принцип тлумачиться ширше і розповсюджується не лише на осіб, які обвинувачуються чи підозрюються у вчиненні злочину, а також і на тих осіб, які формально підпадають під дію заборон, встановлених Законом.

У зв'язку з цим, перш ніж застосувати до Позивача заходи відповідальності, передбачені Законом (звільнення, заборона обіймати посади), Відповідач зобов'язаний був довести його вину у вчиненні правопорушень, що сприяли узурпації влади Віктором Януковичем, підризу основ національної безпеки і оборони, протиправному порушенню прав і свобод людини.

Причому, вина Позивача повинна бути доведена виключно у встановленому законом порядку та ґрунтуватися на належних і допустимих доказах, здобутих законним шляхом, **а не на припущеннях**.

Однак, приписи Закону України «Про очищення влади» щодо критеріїв віднесення державних службовців до категорії осіб, на яких розповсюджується люстрація, де-факто виходять з презумпції їх вини, що є неприпустимим з огляду на положення ст. 62 Конституції України.

Тому, Відповідач, звільняючи позивача з посади заступника начальника Головного управління, не дотримався будь-якого порядку доведення його винуватості, чим безперечно порушив приписи ст. 62 Конституції України.

Таким чином, протиправність та незаконність наказу Відповідача про звільнення Позивача обґрунтовується тим, що його видано всупереч Конституції України, яка має найвищу юридичну силу, а також вказаним наказом обмежено свободи Позивача, визначені в ст.ст. 21, 24, 58, 61, 62 Основного Закону України.

2. Щодо порушення міжнародно-правових актів.

2.1. Обґрунтування невідповідності рішення Відповідача вимогам міжнародних договорів.

Відповідно до ст. 9 Конституції України діє принцип, згідно якого:

«Чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства України.»

Укладення міжнародних договорів, які суперечать Конституції України, можливе лише після внесення відповідних змін до Конституції України».

Також, згідно ст. 2, ч. 2 ст. 19 Закону України «Про міжнародні договори України»:

«Міжнародний договір України – укладений у письмовій формі з іноземною державою або іншим суб'єктом міжнародного права, який регулюється міжнародним правом, незалежно від того, міститься договір в одному чи декількох пов'язаних між собою документах, і незалежно від його конкретного найменування (договір, угода, конвенція, пакт, протокол тощо)».

«Якщо міжнародним договором України, який набрав чинності в установленому порядку, встановлено інші правила, ніж ті, що передбачені у відповідному акті законодавства України, то застосовуються правила міжнародного договору».

Таким чином, усі міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, мають вищу юридичну силу, ніж будь-який нормативно-правовий акт національного законодавства, крім Конституції України.

Такими міжнародними договорами, які регламентують, у тому числі й спірні правовідносини між Позивачем та Відповідачем, є Загальна декларація прав людини від 10.12.1948 та Міжнародний пакт про економічні, соціальні і культурні права від 16.12.1966.

Так, у ст.ст. 11, 12, 21 та 23 Загальної декларації прав людини визначено:

«Кожна людина, обвинувачена у вчиненні злочину, має право вважатися невинною доти, поки її винність не буде встановлена в законному порядку шляхом прилюдного судового розгляду, при якому їй забезпечують усі можливості для захисту.»

«Ніхто не може бути засуджений за злочин на підставі вчинення будь-якого діяння або за бездіяльність, які під час їх вчинення не становили злочину за національними законами або за міжнародним правом. Не може також накладатись покарання тяжче від того, яке могло бути застосоване на час вчинення злочину».

«Ніхто не може зазнавати безпідставного втручання у його особисте і сімейне життя, безпідставного посягання на недоторканність його житла, тайну його кореспонденції або на його честь і репутацію. Кожна людина має право на захист закону від такого втручання або таких посягань».

*«Кожна людина має право **рівного** доступу до державної служби в своїй країні».*

«Кожна людина має право на працю, на вільний вибір роботи, на

справедливі і сприятливі умови праці та на захист від безробіття.

Кожна людина, без будь-якої дискримінації, має право на рівну оплату за рівну працю.

Кожний працюючий має право на справедливу і задовільну винагороду, яка забезпечує гідне людини існування, її самої та її сім'ї, і яка в разі необхідності доповнюється іншими засобами соціального забезпечення».

В свою чергу, згідно ст. 6 Міжнародного пакту про економічні, соціальні та культурні права, який є обов'язковим для України:

*«Держави, що беруть участь у цьому Пакті, визнають право на працю, що включає право кожної людини на одержання можливості заробляти собі на життя працею, яку вона **вільно** обирає чи на яку вільно погоджується, і вживатимуть належних заходів до забезпечення цього права.»*

Отже, застосування до Позивача заборони, встановленої в Законі України «Про очищення влади», призвело до порушення зазначених вище прав Позивача, які закріплені в Загальній декларації прав людини та Міжнародному пакті про економічні, соціальні та культурні права.

Слід відзначити, що аналогічно ст. 64 Конституції України положення щодо неможливості обмеження прав і свобод людини закріплені в ст. 30 Загальної декларації прав людини та ст. 5 Міжнародного пакту про економічні, соціальні та культурні права, а саме:

«Ніщо у цій Декларації не може бути витлумачено як надання будь-якій державі, групі осіб або окремим особам права займатися будь-якою діяльністю або вчиняти дії, спрямовані на знищення прав і свобод, викладених у цій Декларації.»

«Ніщо у цьому Пакті не може тлумачитись як таке, що означає, що будь-яка держава, будь-яка група чи будь-яка особа мають право здійснювати діяльність чи окремі дії, спрямовані на знищення будь-яких прав і свобод, визнаних у цьому Пакті, чи на обмеження їх у більшій мірі, ніж передбачено цим Пактом.»

Ніяке обмеження чи зменшення будь-яких основних прав людини, що визнаються або існують в будь-якій країні в силу закону, конвенцій, правил чи звичаїв, не допускається під тим приводом, що в цьому Пакті не визнаються такі права, чи вони визнаються у меншому обсязі».

Також, зазначаємо, що оскаржуваний **наказ** (рішення) Відповідача **суперечить** положенням Європейської конвенції про захист прав людини та основоположних свобод від 04.11.1950, закріпленим в її ст.ст. 6, 8, 14, що детально обґрунтовано в розділі 3 даної позовної заяви.

Крім того, відповідно до ст. 1 Протоколу від 04.11.2000 № 12 до Європейської конвенції про захист прав людини та основоположних свобод:

«1. Здійснення будь-якого передбаченого законом права забезпечується без дискримінації за будь-якою ознакою, наприклад за ознакою статі, раси, кольору шкіри, мови, релігії, політичних чи інших переконань, національного чи соціального походження, належності до національної меншини, майнового стану, народження або за іншою ознакою.

2. Ніхто не може бути дискримінований будь-яким органом державної влади за будь-якою ознакою, наприклад за тими, які зазначено в пункті 1.»

Наведені міжнародно-правові норми передбачають безумовне визнання державою та міжнародною спільнотою вищевказаних прав людини, а також визначають, що такі права не можуть бути обмежені чи зменшені. Тому **наказ** (рішення) Відповідача, виданий на підставі Закону України «Про очищення влади», який призвів до порушення прав Позивача, закріплених в основоположних міжнародних документах про права людини, є **протиправним і таким що суперечить даним міжнародним договорам.**

2.2. Щодо невідповідності рішення відповідача міжнародним принципам проведення люстрації.

Слід звернути увагу на те, що міжнародною спільнотою вже визначені принципи здійснення люстраційних процесів, які було проігноровано Відповідачем при виданні оскаржуваного наказу (рішення).

Зокрема, Парламентська Асамблея Ради Європи в пункті 12 Резолюції №1096 (1996) відзначила, що люстраційні або інші адміністративні заходи, які запроваджує держава, **будуть сумісними** з принципами демократичної та правової держави **лише** якщо дотримано критеріїв стосовно того, **щоб принцип вини був індивідуальним, а не колективним**, і мав бути встановлений у кожному **конкретному** випадку.

Вказано також, що повинні гарантуватися право на захист, презумпція невинуватості.

Водночас, жодних положень про конкретний механізм гарантування права на захист та презумпцію невинуватості Закон не містить.

У пункті 13 цієї ж Резолюції рекомендовано проводити такі заходи відповідно до Керівних принципів щодо забезпечення дотримання люстраційними законами та подібними адміністративними заходами вимог правової держави.

Зокрема, згідно з принципом 1 проведення люстрації має здійснюватися спеціально утвореною комісією у складі шанованих суспільством осіб, які пропонуються Главою держави та затверджуються Парламентом.

Разом з тим, Законом не передбачено єдиний орган, відповідальний за процес люстрації, а сама перевірка проводиться багатьма органами влади.

Згідно з принципом 7 дискваліфікація особи не повинна перевищувати п'яти років, оскільки не слід недооцінювати можливості позитивних змін у ставленні та звичках осіб.

В Законі термін обмежень на зайняття посад в органах влади складає до **десяти** років. Доречно зазначити на противагу цьому, що відповідно до приписів Кримінального кодексу України строк погашення судимості за особливо тяжкий злочин становить **вісім** років.

Принцип 8 зазначає, що тільки особи, які наказували вчиняти, або вчиняли серйозні порушення прав людини, або суттєво допомагали в їх учиненні, можуть бути дискваліфіковані.

У той же час, ст.ст. 1, 3, 4 Закону закріплюють положення, згідно з якими зайняття в певний період окремих посад є достатньою підставою для застосування щодо даної особи заходів відповідальності, передбачених Законом.

Таким чином, сам по собі факт зайняття певної посади розглядається як презумпція вчинення протиправних діянь, що є **грубим порушенням принципу індивідуалізації вини**.

Безперечно необхідно урахувати, що висновками Парламентської Асамблеї Ради Європи користується Європейський суд з прав людини при розгляді справ щодо люстрації (наприклад, справа «Матієк проти Польщі»). З огляду на те, що відповідно до ст. 17 Закону України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини» рішення даного суду є джерелом права в Україні, вказані висновки беззастережно мають бути враховані при розгляді судом даної справи.

Аналогічні стандарти люстраційних заходів напрацьовані Європейською комісією «За демократію через право» (Венеціанська комісія).

Зокрема, у Висновку CDL-AD(2012)028 на запит Конституційного суду Македонії щодо люстраційного закону цієї країни зазначено, що вина повинна бути доведена в кожному конкретному випадку. Цей же висновок говорить про обов'язковість гарантування права на захист та презумпції невинуватості.

Також у цьому Висновку вказано, що процедура розгляду стосовно перевірки та процедура оскарження повинні регулюватися дуже детально з метою дотримання **принципів верховенства права** та належної правової процедури.

Відповідні положення у Законі відсутні, у ньому лише зазначено про право оскарження рішень, дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень в судовому порядку.

Висновок CDL-AD(2012)028 вказує також на те, що найменування особи повинне публікуватися тільки після остаточного рішення з метою недопущення негативних наслідків публікації для репутації особи.

Разом з тим, статтею 7 Закону передбачено, що відомості про осіб, щодо яких встановлено заборону, вносяться до відповідного Єдиного державного реєстру протягом тридцяти робочих днів з дня набрання чинності цим Законом, а пункт 3 цієї статті передбачає, що такі відомості є відкритими для безоплатного цілодобового доступу, не належать до конфіденційної інформації та не можуть бути обмежені в доступі.

Механізму виключення та спростування цих відомостей у випадках задоволення судами скарг осіб, щодо яких застосовані обмеження, Закон не передбачає.

Вищезазначеним підтверджується те, що **при виданні оскаржуваного наказу Відповідачем не були враховані основоположні принципи очищення влади, які були розроблені міжнародними організаціями, тому застосування до Позивача положень Закону не відповідає викладеним**

стандартам забезпечення прав людини при здійсненні люстраційних процесів.

3. Щодо практики Європейського суду з прав людини у справах про люстраційні заходи.

Одним з основних документів про права людини, **обов'язковим** для України, є Європейська конвенція про захист прав людини та основоположних свобод від 04.11.1950 (далі також – Конвенція).

Усі права людини, що закріплені у Конвенції, захищаються Європейським судом з прав людини.

Відповідно до ч. 1 ст. 1 Закону України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини»:

«У цьому Законі терміни вживаються в такому значенні:

Конвенція – Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року і протоколи до неї, згоду на обов'язковість яких надано Верховною Радою України;

Суд – Європейський суд з прав людини;

практика Суду – практика Європейського суду з прав людини та Європейської комісії з прав людини.»

Згідно ст. 17 зазначеного Закону:

«Суди застосовують при розгляді справ Конвенцію та практику Суду як джерело права».

З практики Європейського суду з прав людини випливає, що критерієм доступності закону є усвідомлення особою того, які саме дії або бездіяльність карає або дозволяє норма, тобто її суб'єктивна оцінка закону. Суд вважає, що важливим завданням держави є гарантування реалізації правових приписів за допомогою необхідних процесуальних механізмів, унеможливлення свавілля з боку державних органів при застосуванні права.

Європейським судом було встановлено важливість того, щоб сам закон був передбачуваним у своєму застосуванні задля дотримання стандарту «законності», що встановлений Конвенцією та вимагає, щоб всі закони були досить точними, дозволяли людині в розумній мірі та за певних обставин передбачити наслідки, які можуть бути результатом конкретних дій (рішення у справах «Креанге проти Румунії» та «Медведев та інші проти Франції»).

У рішенні від 18.12.2008 у справі «Новік проти України» Європейський суд з прав людини зазначив, що:

«Надзвичайно важливою умовою є забезпечення загального принципу юридичної визначеності. Вимога «якості закону», у розумінні п. 1 ст. 5 Конвенції, означає, що закон має бути достатньо доступним, чітко сформульованим і передбачуваним у своєму застосуванні для того, щоб виключити будь-який ризик свавілля».

Аналогічні висновки були викладені судом і в справі «Слоєв проти України».

В розділі 4 даної позовної заяви обґрунтовано **невідповідність Закону**

України «Про очищення влади» меті та принципам очищення влади, визначених в ст. 1 Закону, а також **відсутність стрункої термінології**, яка дозволятиме точно та недвозначно застосовувати норми Закону.

З огляду на це, зазначаємо, що Позивача було звільнено на підставі норм Закону, які **не відповідають принципу юридичної визначеності**, що є неприпустимим відповідно до практики Європейського суду з прав людини, яка має застосовуватися судами України як джерело права.

Крім того, в ч. 1, 2 ст. 6 Конвенції встановлено:

«1. Кожна людина при визначенні її громадянських прав і обов'язків або при висуненні проти неї будь-якого кримінального обвинувачення має право на справедливий і відкритий розгляд впродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, створеним відповідно до закону. Судове рішення оголошується прилюдно, але преса і відвідувачі можуть не допускатися в зал засідань протягом усього судового розгляду або якоїсь його частини з метою збереження моралі, громадського порядку або національної безпеки в демократичному суспільстві, якщо того вимагають інтереси малолітніх чи захисту конфіденційності особистого життя сторін або у разі крайньої необхідності, якщо, на думку суду, в особливих випадках привселюдність розгляду може зашкодити інтересам правосуддя.

2. Кожна людина, обвинувачена у вчиненні кримінального злочину, вважається невинною доти, поки її вину не буде доведено згідно з законом.»

За наявною практикою Європейського суду з прав людини, **положення ст. 6 Конвенції поширюються також і на люстраційні заходи**, що проводяться державами-учасницями Ради Європи, зокрема і Україною.

Так, **прецедентним щодо люстраційних процедур** є рішення Європейського суду з прав людини у справі «Матіек проти Польщі» (від 30.05.2006 № 38184/03), у якому визнано порушення п. 1 ст. 6 Конвенції та зазначено, що державам, які застосовують люстраційні санкції, необхідно забезпечити наявність всіх процесуальних гарантій для осіб, котрі стали об'єктом люстрації.

Суд підкреслив, що якщо держава застосовує люстраційні заходи, вона повинна забезпечити дотримання всіх процесуальних гарантій у відповідності до Конвенції в тій частині, яка стосується проведення таких заходів.

Оскільки рішення суду у цій справі є прецедентним, воно має обов'язковий характер при вирішенні подібних справ.

Аналогічні порушення права людини на справедливий судовий розгляд, закріпленого у ст. 6 Конвенції, встановлені Європейським судом з прав людини також у «люстраційних» справах «Бобек проти Польщі» (від 17.07.2007 № 68761/01) та «Любох проти Польщі» (від 15.01.2008 № 37469/05).

Хоча текст Конвенції прямо не передбачає право людини на працю та вільний вибір роду діяльності, Європейським судом з прав людини таке право все одно захищається в аспекті статей 8 та 14 Конвенції, згідно яких:

«1. Кожен має право на повагу до свого приватного і сімейного життя, до свого житла і кореспонденції.

2. Органи державної влади не можуть втручатися у здійснення цього права, за винятком випадків, коли втручання здійснюється згідно із законом і є

необхідним у демократичному суспільстві в інтересах національної та громадської безпеки чи економічного добробуту країни, для запобігання заворушенням чи злочинам, для захисту здоров'я чи моралі або для захисту прав і свобод інших осіб».

«Користування правами та свободами, визнаними в цій Конвенції, має бути забезпечене без дискримінації за будь-якою ознакою - статі, раси, кольору шкіри, мови, релігії, політичних чи інших переконань, національного чи соціального походження, належності до національних меншин, майнового стану, народження, або за іншою ознакою».

Зокрема, у справі «Турек проти Словаччини» (від 14.02.2006 № 57986/00) Європейський суд з прав людини відзначив, що підставою для визнання порушенням ст. 8 Конвенції є відсутність процедури, яка надала би заявнику можливість домогтися захисту свого права на повагу до приватного життя.

Також, розглядаючи справу «Сидабрас і Джяутас проти Литви» (від 27.07.2004 № 55480/00 та № 59330/00), суд встановив порушення ст. 8 Конвенції у її взаємозв'язку зі ст. 14. Суд вважає, що оспорювана заборона (тобто, заборона займатися певними видами діяльності) в істотній мірі негативно вплинула на можливість заявників працювати в різних сферах професійної діяльності і, як наслідок, на здійснення права заявників на повагу їх «особистого життя», передбаченого статтею 8.

Такі ж висновки Європейського суду з прав людини містяться і в рішеннях по справі «Райніс і Гаспарявічус проти Литви» (від 07.04.2005 № 70665/01 та № 74345/01).

Таким чином, звільнення Позивача з посади заступника начальника Головного управління на підставі положень Закону є порушенням вимог Конвенції, а також практики Європейського суду з прав людини, яка є джерелом права України, що зайвий раз обґрунтовує протиправність такого звільнення.

4. Щодо внутрішніх суперечностей Закону.

Згідно п. 8 ч. 1 ст. 3 Закону:

«Заборона, передбачена частиною третьою статті 1 цього Закону, застосовується до осіб, які обіймали сукупно не менше одного року посаду (посади) у період з 25 лютого 2010 року по 22 лютого 2014 року керівника, заступника керівника територіального (регіонального) органу прокуратури України, Служби безпеки України, Міністерства внутрішніх справ України, центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну податкову та/або митну політику, податкової міліції в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі».

Позивач за формальними ознаками визнаний Відповідачем таким, що потрапляє під дію Закону, оскільки у період з 14.10.2011 по 23.03.2014 обіймав посаду **заступника прокурора Чернігівської області**.

Однак, відповідно до ч. 1 ст. 13 Закону України «Про прокуратуру»:

«Систему органів прокуратури становлять: Генеральна прокуратура України, прокуратури Автономної Республіки Крим, областей, міст Києва і

Севастополя (на правах обласних), міські, районні, міжрайонні, районні в містах, а також військові прокуратури. У разі необхідності Генеральний прокурор України може створювати спеціалізовані прокуратури на правах обласних, міських, районних та міжрайонних прокуратур».

Слід приділити увагу на те, що в **нормативно-правових актах України немає визначення терміну «територіальний (регіональний) орган прокуратури»**, а законодавцем встановлена система органів прокуратури, до якої, у тому числі, входять прокуратури областей, однак **немає** регламентації того, що даний орган прокуратури є територіальним чи регіональним.

В даному випадку застосуванню підлягає **принцип юридичної визначеності**, згідно з яким громадяни повинні мати змогу планувати свої дії з упевненістю, що знають про їх правові наслідки. Він вимагає, зокрема, щоб правові акти заздалегідь оприлюднювалися, діяли на майбутнє, були ясними, простими, точними, **чіткими і несуперечливими**.

Як було вказано в розділі 3 даної позовної заяви Європейським судом з прав людини в своїй практиці, зокрема рішеннях у справах проти України, було визначено обов'язковість дотримання принципу юридичної визначеності, який означає, що закон має бути достатньо доступним, чітко сформульованим і передбачуваним у своєму застосуванні для того, щоб виключити будь-який ризик свавілля.

Також, в рішенні Конституційного Суду України від 22.09.2005 № 5-рп/2005 вказано, що:

«Із конституційних принципів рівності і справедливості випливає вимога визначеності, ясності і недвозначності правової норми, оскільки інше не може забезпечити її однакове застосування, не виключає необмеженості трактування у правозастосовній практиці і неминуче призводить до сваволі.»

Виходячи з зазначеного, враховуючи, що положеннями Закону України «Про очищення влади» передбачається накладення санкцій на керівника, **заступника керівника територіального (регіонального) органу** прокуратури України, існування та функціонування якого, як було встановлено вище, не передбачається законодавством України, цілком очевидно вбачається, що застосування до **Позивача вказаних положень Закону є порушенням принципу юридичної визначеності законодавства, а тому, відповідно, таке застосування має протиправний характер.**

Крім того, згідно ч. 2 ст. 1 Закону:

«Очищення влади (люстрація) здійснюється з метою недопущення до участі в управлінні державними справами осіб, які своїми рішеннями, діями чи бездіяльністю здійснювали заходи (та/або сприяли їх здійсненню), спрямовані на узурпацію влади Президентом України Віктором Януковичем, підрив основ національної безпеки і оборони України або протиправне порушення прав і свобод людини, і ґрунтується на принципах:

верховенства права та законності;

відкритості, прозорості та публічності;

презумпції невинуватості;

індивідуальної відповідальності;

гарантування права на захист.»

В свою чергу ч. 3 ст. 4 Закону встановлює наступне:

«Неподання заяви у строк, передбачений частиною другою цієї статті, є підставою для звільнення особи із займаної посади не пізніше як на третій день після спливу строку на подання заяви та застосування до неї заборони, передбаченої частиною третьою статті 1 цього Закону.»

Подання заяви, у якій особа повідомляє про те, що до неї застосовується заборона, зазначена у частині третій або четвертій статті 1 цього Закону, є підставою для звільнення особи із займаної посади не пізніше як на третій день після подання такої заяви та застосування до неї відповідної заборони.»

А в п. 2 Прикінцевих та перехідних положень Закону вказано:

«Встановити, що впродовж десяти днів з дня набрання чинності цим Законом керівник органу (орган), до повноважень якого належить звільнення та/або ініціювання звільнення з посади осіб, до яких застосовується заборона, зазначена в частині третій статті 1 цього Закону, на основі критеріїв, визначених частиною першою статті 3 цього Закону, на підставі відомостей, наявних в особових справах цих осіб звільняє цих осіб з посад або надсилає керівнику органу (органу), до повноважень якого належить звільнення з посади таких осіб, відповідні документи для їх звільнення не пізніше ніж на 10 робочий день з дня отримання таких документів.»

Таким чином, задекларовані в ч. 2 ст. 1 Закону мета та принципи очищення влади не були враховані Відповідачем при прийнятті оскаржуваного рішення, оскільки застосувавши до Позивача заходи відповідальності у вигляді звільнення не було встановлено його причетності до дій, які спрямовані на узурпацію влади Президентом України Віктором Януковичем, підрив основ національної безпеки і оборони України або протиправне порушення прав і свобод людини, а також, фактично в основу наказу (рішення) відповідача про звільнення покладено принцип **винуватості** Позивача, який **лише** за формальними ознаками підпадає під критерії, визначені Законом, так як відповідні заходи були застосовані щодо Позивача **без** доведення його вини у вчиненні дій, які за даним Законом мають бути викорінені.

Також, в ч. 1 ст. 1 Закону встановлено, що:

«Очищення влади (люстрація) – це встановлена цим Законом або рішенням суду заборона окремим фізичним особам обіймати певні посади (перебувати на службі) (далі – посади) (крім виборних посад) в органах державної влади та органах місцевого самоврядування».

З огляду на те, що люстрація у Законі визначена як заборона, то за своєю правовою природою вона є видом юридичної відповідальності, яка встановлена за діяння, що передбачені ч. 2 ст. 1 Закону та містять ознаки злочинів, адміністративних чи дисциплінарних проступків.

Таким чином, перш ніж застосувати до Позивача заборону, передбачену Законом, та звільнити його із займаної посади, необхідно спочатку притягнути його до кримінальної, адміністративної чи дисциплінарної відповідальності та

встановити його вину у вчиненні діянь, передбачених ч. 2 ст. 1 Закону, а саме сприяння узурпації влади Президентом України Віктором Януковичем, підбив основ національної безпеки і оборони України або протиправне порушення прав і свобод людини.

Отже, вищезазначені доводи є підтвердженням протиправності застосування до Позивача заходів відповідальності, передбачених даним Законом, наказ Відповідачем видано всупереч принципу правової визначеності, оскільки Закон не передбачає чіткої та недвозначної термінології. Відповідачем не було застосовано жодного правового інструментарію для доведення вини Позивача у діях, викорінення яких ставиться за мету Законом України «Про очищення влади», а також посада заступника прокурора області взагалі не передбачена в п. 8 ч. 1 ст. 3 Закону.

5. Щодо поновлення Позивача на публічній службі та оплати йому вимушеного прогулу.

Згідно ч. 1 та 2 ст. 235 Кодексу законів про працю України:

«У разі звільнення без законної підстави або незаконного переведення на іншу роботу працівник повинен бути поновлений на попередній роботі органом, який розглядає трудовий спір.

При винесенні рішення про поновлення на роботі орган, який розглядає трудовий спір, одночасно приймає рішення про виплату працівникові середнього заробітку за час вимушеного прогулу або різниці в заробітку за час виконання нижчеоплачуваної роботи, але не більш як за один рік. Якщо заява про поновлення на роботі розглядається більше одного року не з вини працівника, орган, який розглядає трудовий спір, виносить рішення про виплату середнього заробітку за весь час вимушеного прогулу».

Спираючись на вищевикладене обґрунтування **незаконності наказу** про звільнення, Позивача на підставі застосування до нього приписів Закону, стверджуємо, що **наказ** Генерального прокурора України від 23.10.2014 № 2498-ц про звільнення Позивача з посади заступника начальника Головного управління є **протиправним, суперечить Конституції України**, вимогам міжнародно-правових актів і самому Закону.

За таких обставин, **незаконний наказ** від 23.10.2014 № 2498-ц **повинен бути скасований** в судовому порядку, а Позивач поновлений на посаді заступника начальника Головного управління.

Крім того, відповідно до абз. 3 п. 32 постанови Пленуму Верховного Суду України від 06.11.1992 № 9 «Про практику розгляду судами трудових спорів»:

«У випадках стягнення на користь працівника середнього заробітку за час вимушеного прогулу в зв'язку з незаконним звільненням він визначається за загальними правилами обчислення середнього заробітку, виходячи з заробітку за останні два календарні місяці роботи. При цьому враховуються положення Порядку обчислення середньої заробітної плати, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 8 лютого 1995 року № 100.»

Отже, за вимогами ч. 2 ст. 235 Кодексу законів про працю України

Відповідач зобов'язаний виплатити Позивачеві середній заробіток за час вимушеного прогулу, починаючи з дати незаконного звільнення і до фактичного поновлення на публічній службі. При розрахунку суми середнього заробітку слід враховувати відомості про заробітну плату позивача на займаній посаді, що зазначені у довідці від 22.10.2014 № 18-1964вих-14, виданій Відповідачем.

6. Щодо зобов'язання Відповідача відкликати відомості

Згідно ч. 1 ст. 7 Закону:

«1. Відомості про осіб, щодо яких встановлено заборону, передбачену частиною третьою або четвертою статті 1 цього Закону, вносяться до Єдиного державного реєстру осіб, щодо яких застосовано положення Закону України «Про очищення влади» (далі - Реєстр), що формується та ведеться Міністерством юстиції України.»

Відповідно до пп. 2 п. 2 Прикінцевих та перехідних положень Закону орган, який звільнив осіб інформує Міністерство юстиції України про їх звільнення з посад та надає відповідні відомості про застосування до таких осіб заборони, передбаченої частиною третьою статті 1 цього Закону, для їх оприлюднення на офіційному веб-сайті Міністерства юстиції України та внесення до Єдиного державного реєстру осіб, щодо яких застосовано положення Закону України «Про очищення влади», у порядку та строки, визначені цим Законом.»

Так, на підставі протиправного рішення Відповідача до вищезазначеного Реєстру було включено відомості про Позивача, що підтверджується роздрукуванням із сайту <http://ustration.minjust.gov.ua>.

Слід приділити увагу, що зазначеними вище положеннями ст. 12 Загальної декларації прав людини визначено недопустимість посягання на недоторканність честі і репутації людини, а також в ст. 3 Конституцією України закріплено наступне:

«Людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю.»

У зв'язку із внесенням до Реєстру на підставі незаконного рішення Відповідача відомостей щодо Позивача безперечно було порушено його право на повагу честі і гідності, оскільки, фактично, Позивача звинувачено у здійсненні дій, спрямованих на узурпацію влади Президентом України Віктором Януковичем, підірвав основ національної безпеки і оборони України або протиправне порушення прав і свобод людини.

З огляду на зазначене, з метою захисту прав Позивача на повагу до його честі і гідності та враховуючи внесення відомостей до Реєстру на підставі протиправного наказу Відповідача, вважаємо, що суд має всі належні та достатні підстави для зобов'язання Відповідача поінформувати Міністерство юстиції України про відкликання відомостей про застосування до Позивача заборони, передбаченої ч. 3 ст. 1 Закону.

7. Щодо підвідомчості та підсудності справи.

В ч. 1 ст. 6 Кодексу адміністративного судочинства України (далі також -

КАС України) передбачено, що:

«Кожна особа має право в порядку, встановленому цим Кодексом, звернутися до адміністративного суду, якщо вважає, що рішенням, дією чи бездіяльністю суб'єкта владних повноважень порушені її права, свободи або інтереси.»

Згідно п. 2 ч. 2 ст. 17 КАС України:

«Юрисдикція адміністративних судів поширюється на публічно-правові спори, зокрема, спори з приводу прийняття громадян на публічну службу, її проходження, звільнення з публічної служби».

Таким чином, оскільки служба в органах прокуратури є публічною службою, спір щодо незаконного звільнення Позивача належить вирішувати у порядку адміністративного судочинства.

Відповідно до ч.ч. 1, 2 ст. 19 КАС України:

«1. Адміністративні справи вирішуються адміністративним судом за місцезнаходженням відповідача, крім випадків, передбачених цим Кодексом.

2. Адміністративні справи з приводу оскарження правових актів індивідуальної дії, а також дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень, які прийняті (вчинені, допущені) стосовно конкретної фізичної чи юридичної особи (їх об'єднань), вирішуються за вибором позивача адміністративним судом за зареєстрованим у встановленому законом порядку місцем проживання (перебування, знаходження) цієї особи-позивача, або адміністративним судом за місцезнаходженням відповідача, крім випадків, передбачених цим Кодексом. Якщо така особа не має місця проживання (перебування, знаходження) в Україні, тоді справу вирішує адміністративний суд за місцезнаходженням відповідача.»

Оскільки місцезнаходженням Відповідача є вул. Різницька, буд. 13/15 у м. Києві, адміністративний позов підлягає розгляду в Окружному адміністративному суді міста Києва.

Відповідно до ч. 3 ст. 99 КАС України:

«3. Для захисту прав, свобод та інтересів особи цим Кодексом та іншими законами можуть встановлюватися інші строки для звернення до адміністративного суду, які, якщо не встановлено інше, обчислюються з дня, коли особа дізналася або повинна була дізнатися про порушення своїх прав, свобод чи інтересів. Для звернення до суду у справах щодо прийняття громадян на публічну службу, її проходження, звільнення з публічної служби встановлюється місячний строк.»

Враховуючи, що наказ Генерального прокурора України № 2498-ц щодо звільнення Позивача видано 23 жовтня 2014 року, тому останнім днем для подачі даного позову є 23 листопада 2014 року, а отже при подачі до суду даної позовної заяви були дотримані передбачені ст. 99 КАС України строки звернення до суду.

Керуючись ст.ст. 6, 17-20, 99, 100, 104-106 КАС України, –

ПРОШУ:

1. **Прийняти** адміністративний позов до розгляду та відкрити провадження у справі;
2. **Скасувати** наказ Генерального прокурора України від 23.10.2014 № 2498-ц про звільнення Підгайного Олега Станіславовича (ІПН 2405311675, зареєстрований за адресою: м. Чернігів, вул. Князя Чорного, буд. 11-А, кв. 23) з посади заступника начальника Головного управління міжнародного співробітництва – начальника управління міжнародно-правової допомоги та екстрадиції Генеральної прокуратури України;
3. **Поновити** Підгайного Олега Станіславовича (ІПН 2405311675, зареєстрований за адресою: м. Чернігів, вул. Князя Чорного, буд. 11-А, кв. 23) на посаді заступника начальника Головного управління міжнародного співробітництва – начальника управління міжнародно-правової допомоги та екстрадиції Генеральної прокуратури України;
4. **Стягнути** з Генеральної прокуратури України (01011, м. Київ, вул. Різницька, 13/15, ідентифікаційний код 00034051) на користь Підгайного Олега Станіславовича (ІПН 2405311675, зареєстрований за адресою: м. Чернігів, вул. Князя Чорного, буд. 11-А, кв. 23) середній заробіток за час вимушеного прогулу, починаючи з 24 жовтня 2014 року і до моменту фактичного поновлення на публічній службі.
5. **Зобов'язати** Генеральну прокуратуру України (01011, м. Київ, вул. Різницька, 13/15, ідентифікаційний код 00034051) поінформувати Міністерство юстиції України (01001, м. Київ, вул. Архітектора Городецького, 13, ідентифікаційний код 00015622) про відкликання відомостей про застосування до Підгайного Олега Станіславовича (ІПН 2405311675, зареєстрований за адресою: м. Чернігів, вул. Князя Чорного, буд. 11-А, кв. 23) заборони, передбаченої ч. 3 ст. 1 Закону України «Про очищення влади».

Додатки:

1. Копія паспорта Позивача.
2. Копія трудової книжки Позивача.
3. Копія наказу Генерального прокурора України від 14.10.2011 № 1468к про призначення Позивача на посаду заступника прокурора Чернігівської області.
4. Копія наказу Генерального прокурора України від 30.08.2014 № 1975ц про призначення Позивача на посаду заступника начальника Головного управління міжнародного співробітництва – начальника управління міжнародно-правової допомоги та екстрадиції Генеральної прокуратури України.
5. Копія наказу Генерального прокурора України № 2515-ц від 23 жовтня 2014 року про звільнення Позивача з посади заступника начальника Головного управління міжнародного співробітництва – начальника управління міжнародно-правової допомоги та екстрадиції Генеральної прокуратури України.
6. Заява Позивача Генеральному прокурору України на підставі ст. 4

Закону України «Про очищення влади».

7. Копія довідки про середній заробіток Позивача.
8. Роздрукування рішення Європейського суду з прав людини у справі «Новік проти України».
9. Роздрукування рішення Європейського суду з прав людини у справі «Слоєв проти України».
10. Роздрукування рішення Європейського суду з прав людини у справі «Матієк проти Польщі».
11. Роздрукування рішення у справі «Сидабрас і Джяутас проти Литви».
12. Роздрукування рішення Конституційного Суду України від 20 березня 2002 року № 5-рп/2002.
13. Роздрукування рішення Конституційного Суду України від 01 грудня 2004 року № 20-рп/2004.
14. Роздрукування рішення Конституційного Суду України від 22 вересня 2005 року № 5-рп/2005.
15. Роздрукування рішення Конституційного Суду України від 18 червня 2007 року № 4-рп/2007.
16. Роздрукування рішення Конституційного Суду України від 09 вересня 2010 року № 19-рп/2002.
17. Роздрукування відомостей із сайту <http://ustration.minjust.gov.ua>.
18. Копія адміністративного позову та всіх документів, що приєднуються до нього, для Відповідача.

___ листопада 2014 року

_____ О.С. Підгайний